

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5413/2022
23.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог „WIENER STADISCHE OSIGURANJE“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Никола Божић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 588/20 од 11.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 588/20 од 11.01.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 588/20 од 11.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 3529/2019 од 24.09.2019. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили, на име накнаде материјалне штете за увид и разматрање списка, састав одштетног захтева као и допис упућен туженом, исплати износ од 9.000,00 динара, са законском затезном каматом од 12.04.2019. године, као дана настанка штете до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка и обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 588/20 од 11.01.2022. године, жалба тужиље је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена, тако што је обавезан тужени да тужили, на име састава одштетног захтева исплати износ од 3.000,00 динара, са законском затезном каматом од 12.04.2019. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.255,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. У преосталом делу жалба тужиље је одбијена, а првостепена пресуда у преосталом побијаном, а непреиначеном делу

потврђена. Обавезан је тужени да тужилји накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 7.760,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначеном делу, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом обавезан је тужени да тужилји накнади материјалну штету у износу од 3.000,00 динара на име накнаде трошкова за састав одштетног захтева писаног од стране пуномоћника адвоката тужилје, као оштећене у вансудском поступку са туженим као осигуравачем. Одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Постојање једне различите одлуке овог суда, на коју се тужени позива у ревизији, не указује на неуједначену судску праксу у истој чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, нема услова за одлучивање у ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.04.2019. године. Вредност предмета спора је износ од 9.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић